Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DECYZJA KOMISJI

z dnia 17 stycznia 2003 r.

ustanawiająca klasy odporności niektórych wyrobów budowlanych na działanie ognia

(notyfikowana jako dokument nr C(2002) 4807)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/43/WE)

(Dz.U. L 13 z 18.1.2003, str. 35)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Decyzja Komisji 2003/593/WE, z dnia 7 sierpnia 2003 r.	L 201	25	8.8.2003
►**M2**	Decyzja Komisji 2006/673/WE, z dnia 5 października 2006 r.	L 276	77	7.10.2006

▼B

DECYZJA KOMISJI

z dnia 17 stycznia 2003 r.

ustanawiająca klasy odporności niektórych wyrobów budowlanych na działanie ognia

(notyfikowana jako dokument nr C(2002) 4807)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/43/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do wyrobów budowlanych ([1]), zmienioną dyrektywą 93/68/EWG ([2]), w szczególności jej art. 20 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 89/106/EWG przewiduje, że w celu uwzględnienia różnych poziomów ochrony dla prac budowlanych na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, konieczne może być w dokumentach wyjaśniających stworzenie klas odpowiadających odporności wyrobów w odniesieniu do każdego z wymogów zasadniczych. Dokumenty te zostały opublikowane jako „komunikat Komisji odnoszący się do dokumentów wyjaśniających dyrektywy Rady 89/106/EWG ([3])".

(2) Odnosząc się do zasadniczego wymogu bezpieczeństwa w wypadku pożaru, dokument wyjaśniający nr 2 wyszczególnia kilka wzajemnie powiązanych środków, które wspólnie określają strategię bezpieczeństwa pożarowego, która w różnorodny sposób ma być rozwijana w Państwach Członkowskich.

(3) Dokument wyjaśniający nr 2 identyfikuje jeden z tych środków jako ograniczenie powstawania i rozprzestrzeniania się ognia i dymu w obrębie danego obszaru poprzez ograniczenie potencjału wyrobów budowlanych w zakresie przyczyniania się do pełnego rozwinięcia się pożaru.

(4) Poziom tego ograniczenia wyrażony może być wyłącznie w kategoriach różnego poziomu odporności wyrobów na działanie ognia w ich zastosowaniu końcowym.

(5) W drodze zharmonizowanego rozwiązania system klas został przyjęty w decyzji Komisji 2000/147/WE z dnia 8 lutego 2000 r. wykonującej dyrektywę Rady 89/106/EWG w odniesieniu do klasyfikacji odporności wyrobów budowlanych na działanie ognia ([4]).

(6) W przypadku niektórych płyt drewnopochodnych niezbędne jest używanie klasyfikacji ustanowionej w decyzji 2000/147/WE.

(7) Reakcja na działanie ognia wielu wyrobów i/lub materiałów budowlanych w ramach klasyfikacji przewidzianej w decyzji 2000/147/WE jest dobrze ugruntowana i na tyle dobrze znana

([1]) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 12.
([2]) Dz.U. L 220 z 30.8.1993, str. 1.
([3]) Dz.U. C 62 z 28.2.1994, str. 1.
([4]) Dz.U. L 50 z 23.2.2000, str. 14.

▼B

organom nadzoru przeciwpożarowego w Państwach Członkowskich, że nie wymagają one badania tej szczególnej charakterystyki odporności.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Budownictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wyroby i/lub materiały budowlane spełniające wszystkie wymogi charakterystyki „odporności na działanie ognia" bez potrzeby dalszego badania określone są w Załączniku.

Artykuł 2

Szczególne klasy stosowane do różnych wyrobów i/lub materiałów budowlanych, w ramach klasyfikacji odporności na działanie ognia przyjętej w decyzji 2000/147/WE, określone są w Załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Gdzie stosowne, wyroby rozpatrywane są w związku z ich zastosowaniem końcowym.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK

Tabele wymienione w niniejszym Załączniku wyszczególniają wyroby i/lub materiały budowlane spełniające wszystkie wymogi charakterystyki odporności na działanie ognia bez potrzeby badania.

Tabela 1

Klasy odporności na działanie ognia dla płyt drewnopochodnych ([1])

Płyty drewnopochodne ([2])	Odniesienie do klasy wyrobu EN	Minimalna gęstość (kg/m^3)	Minimalna grubość (mm)	Klasa ([3])(z wyjątkiem materiału na podłogi)	Klasa ([4]) materiał na podłogi
Płyty wiórowe	EN 312	600	9	D-s2, d0	D_{FL}-s1
Płyty pilśniowe, twarde	EN 622–2	900	6	D-s2, d0	D_{FL}-s1
Płyty pilśniowe, średnio twarde	EN 622–3	600	9	D-s2, d0	D_{FL}-s1
		400	9	E, pass	E_{FL}
Płyty pilśniowe, miękkie	EN 622–4	250	9	E, pass	E_{FL}
Płyty pilśniowe o średniej gęstości ([5])	EN 622–5	600	9	D-s2, d0	D_{FL}-s1
Płyty pilśniowe spajane cementem ([6])	EN 634–2	1 000	10	B-s1, d0	B_{FL}-s1
Płyta o strukturze waflowej ([7])	EN 300	600	9	D-s2, d0	D_{FL}-s1
Sklejka	EN 636	400	9	D-s2, d0	D_{FL}-s1
Płyty z litego drewna	EN 1 3353	400	12	D-s2, d0	D_{FL}-s1

([1]) EN 1 3986.
([2]) Płyty drewnopochodne zamontowane bez prześwitu bezpośrednio na wyrobach klasy Al lub A2-sl, d0 o minimalnej gęstości 10 kg/m^3 lub wyrobach co najmniej klasy D-s2, d0 o minimalnej gęstości 400 kg/m^3.
([3]) Klasa przewidziana w tabeli 1 Załącznika do decyzji 2000/147/WE.
([4]) Klasa przewidziana w tabeli 2 Załącznika do decyzji 2000/147/WE.
([5]) Płyta pilśniowa wytwarzana w procesie suchym.
([6]) Zawartość cementu co najmniej 75 % w stosunku do masy.
([7]) Płyta o strukturze waflowej.

▼M2

TABELA 2

Klasy reakcji na ogień dla płyt gipsowo-kartonowych

Płyta gipsowo-kartonowa	Nominalna grubość płyty (mm)	Rdzeń gipsowy		Gramatura papieru ([1]) (g/m^2)	Podłoże	Klasa ([2]) (wyłączając wyroby podłogowe)
		Gęstość (kg/m^3)	Klasa reakcji na ogień			
Zgodnie z normą EN 520 (wyłączając płyty perforowane)	≥ 6,5 < 9,5	≥ 800	A1	≤ 220	Każdy wyrób drewnopochodny o gęstości ≥ 400 kg/m^3 lub każdy wyrób co najmniej klasy A2-s1, d0	A2-s1, d0
				> 220 ≤ 320		B-s1, d0
	≥ 9,5	≥ 600		≤ 220	Każdy wyrób drewnopochodny o gęstości ≥ 400 kg/m^3 lub każdy wyrób co najmniej klasy A2-s1, d0 lub każdy wyrób do izolacji co najmniej klasy E-d2 zamontowany zgodnie z metodą 1	A2-s1, d0
				> 220 ≤ 320		B-s1, d0

([1]) Ustalona zgodnie z normą EN ISO 536 i zawierająca nie więcej niż 5 % dodatkowej zawartości organicznej.
([2]) Klasy jak przewidziano w tabeli 1 Załącznika do decyzji Komisji 2000/147/WE.

Uwaga: **Montaż i przymocowanie**

Płyty gipsowo-kartonowe (dalej zwane »płytami gipsowymi«) montuje się i przymocowuje, stosując jedną z trzech następujących metod:

Metoda 1 – Mechaniczne przymocowanie do konstrukcji wspierającej

Płytę gipsową lub przynajmniej (w przypadku systemów wielopowłokowych) najbardziej zewnętrzną powłokę płyty mocuje się mechanicznie do konstrukcji metalowej (wykonanej z części składowych wyszczególnionych w normie EN 14195) lub do konstrukcji drewnianej (zgodnie z normami EN 336 i ENV 1995-1-1).

W przypadku gdy konstrukcja posiada elementy wspierające tylko w jednym kierunku, maksymalny odstęp między elementami wspierającymi nie przekracza wymiaru równego 50-krotności grubości płyt gipsowych.

W przypadku gdy konstrukcja posiada elementy wspierające w dwóch kierunkach, maksymalny odstęp w każdym z kierunków nie przekracza wymiaru równego 100-krotności grubości płyt gipsowych.

Mechaniczne zamocowanie polega na łączeniu śrubami, klamrami lub gwoździami, które są przymocowane na całej grubości płyt gipsowych do konstrukcji w punktach nieprzekraczających 300 mm mierzonych wzdłuż długości każdego elementu wspierającego.

Za płytami gipsowymi może znajdować się przestrzeń powietrzna lub wyrób do izolacji. Podłożem może być:

a) każdy wyrób drewnopochodny o gęstości ≥ 400 kg/m^3 lub inny wyrób co najmniej klasy A2-s1, d0 w przypadku płyt gipsowych o nominalnej grubości zawartej w przedziale: ≥ 6,5 i < 9,5 mm oraz o gęstości rdzenia ≥ 800 kg/m^3; lub

b) każdy wyrób drewnopochodny o gęstości ≥ 400 kg/m^3 lub inny wyrób co najmniej klasy A2-s1, d0 w przypadku płyt gipsowych o nominalnej grubości < 9,5 mm oraz o gęstości rdzenia ≥ 600 kg/m^3; lub

c) każdy materiał izolacyjny co najmniej klasy E-d2 w przypadku płyt gipsowych o nominalnej grubości ≥ 9,5 mm oraz o gęstości rdzenia ≥ 600 kg/m^3.

Każde połączenie między stykającymi się płytami gipsowymi ma szczelinę o szerokości ≤ 4 mm. Przepis ten stosuje się do jakiegokolwiek połączenia niezależnie od tego, czy jest ono bezpośrednio wspierane konstrukcją zawierającą element wspierający i niezależnie od tego, czy jest ono wypełnione materiałem spajającym.

▼M2

W przypadkach a) i b) każde połączenie między stykającymi się płytami gipsowymi, które nie jest bezpośrednio wspierane konstrukcją zawierającą element wspierający i które ma szczelinę o szerokości > 1 mm, jest całkowicie wypełnione materiałem spajającym, zgodnie z normą EN 13963 (inne połączenia mogą pozostać niewypełnione).

W przypadku c) wszystkie połączenia między stykającymi się płytami gipsowymi są całkowicie wypełnione materiałem spajającym, zgodnie z normą EN 13963.

Metoda 2 – Mechaniczne przymocowanie do podłoża z pełnych elementów drewnopochodnych

Płyty gipsowe są mechanicznie przymocowane do podłoża z pełnych elementów drewnopochodnych o gęstości ≥ 400 kg/m^3.

Pomiędzy płytami gipsowymi a podłożem nie ma żadnej pustej przestrzeni.

Mechaniczne zamocowanie za pomocą śrub, klamer lub gwoździ. Odstęp pomiędzy mechanicznymi zamocowaniami jest zgodny z zasadami podanymi powyżej dla metody 1.

Każde połączenie pomiędzy stykającymi się płytami gipsowymi ma szczelinę o szerokości ≤ 4 mm i może pozostać niewypełnione.

Metoda 3 – Mechaniczne przymocowanie lub połączenie z podłożem stałym (system suchych wykładzin)

Płyty gipsowe mocuje się bezpośrednio do podłoża stałego, o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s1, d0.

Płyty gipsowe mogą być zamocowane przy użyciu śrub lub gwoździ, które są przymocowane na całej grubości płyt gipsowych do podłoża stałego lub mogą być przytwierdzone do podłoża przy użyciu cienkiej warstwy spajającej na bazie gipsu, zgodnie z EN 14496.

W każdym przypadku połączenia śrubami, gwoździami lub cienkie warstwy spajające są umieszczone w punktach pionowych i poziomych, maksymalnie 600-milimetrowych.

Wszystkie połączenia między stykającymi się płytami mogą pozostać niewypełnione.

▼M1

Tabela 3

Klasy odporności wysokociśnieniowych laminowanych płyt (HPL) dekoracyjnych na działanie ognia

Wysokociśnieniowe laminowane płyty dekoracyjne (1)	Dane o produkcie	Minimalna gęstość (kg/m^3)	Minimalna całkowita grubość (mm)	Klasa (2) (wyłączając podłogi)
Klasa wewnętrznych płyt kompaktowych niezabezpieczonych środkiem ogniouodparniającym (3)	Zwarte płyty HPL spełniające normę EN 438–4 typ CGS	1 350	6	D-s2, d0
Klasa wewnętrznych płyt kompozytowych HPL niezabezpieczonych środkiem ogniouodparniającym z drewnopochodną konstrukcją (3)	Płyty kompozytowe składające się z płyt klasy HPL niezabezpieczonych środkiem ogniouodparniającym spełniające wymagania normy EN 438–3, spojone z dwóch stron z klasą rdzenia drewnopochodnego niezabezpieczonego środkiem drewnopochodnym o minimalnej grubości 12 mm zgodnych z normą EN 13986, wykorzystujące PVAc lub spoiwo termoutwardzane przy stosowaniu gęstości 60–120g/m^2	Drewnopochodny rdzeń minimalna gęstość 600 Płyty HPL minimalna gęstość 1 350	12-mm drewnopochodny rdzeń o płycie HPL > 0,5 mm połączony z dwóch stron	D-s2, d0

(1) Bezpośrednio zamocowany (np. bez przestrzeni powietrznej) do materiału o klasie odporności na działanie ognia A2-s1, d0 lub lepszej oraz gęstości przynajmniej 600 kg/m^3, lub zawieszony na drewnianej lub metalowej listwie ramy wspierającej, z niewentylowanym (np. przestrzenią otwartą wyłącznie na górze) przynajmniej 30-mm szczeliną powietrzną, odwrotna strona wgłębienia utworzonego w ten sposób, posiadająca klasę odporności na działanie ognia A2-s1, d0 lub lepszą.

(2) Klasy przewidziane w tabeli 1 załącznika do decyzji 2000/147/WE.

(3) Odpowiadające normie europejskiej EN 438-7.

▼M1

Tabela 4

Klasy odporności drewnianych produktów konstrukcyjnych na działanie ognia (1)

	Dane o produkcie	Minimalna średnia gęstość (3) (kg/m^3)	Minimalna całkowita grubość (mm)	Klasa (2) (wyłączając podłogi)
Drewno konstrukcyjne	Wizualnie i mechanicznie sklasyfikowane drewno konstrukcyjne posiadające przekrój o kształcie koła lub przekrój o kształcie prostokąta, ukształtowany w trakcie piłowania, strugania wzdłużnego lub innych czynności	350	22	D-s2, d0

(1) Stosuje się do wszystkich rodzajów objętych normami produktu.
(2) Klasy przewidziane w tabeli 1 załącznika do decyzji 2000/147/WE.
(3) Warunki zgodnie z normą EN 13238.